

Luštěniny

65

Úvodník

Zdravím věrné čtenáře Luštěnin, třetí trimestr, stejně jako školní rok, se nachýlil ke konci a my si můžeme všichni společně vydechnout. V tuto chvíli pravděpodobně většina z Vás sedí v Koloseu a čeká na zahájení Pegýlie nebo si zrovna krátí dlouhou chvíli. Tento trimestr, přestože se mohl zdát krátký, nám, pilným redaktorům Luštěnin, poskytl spoustu příležitostí a inspirace k psaní článků.

Obsah

Deníček z esteťáku	4
Báseň o školním výletu třídy sexty	5
Světová náboženství	6
Deník z Tater	6
Jak se (ne)připravovat na maturitu	8
Kulturně historický kurz v Praze	10
Smysl se vždycky najde	13
Cykloturistický kurz	13
Vodák 2016	16

AKITTY

ONCE THERE WAS A FLUFFY KITTY
SUPERFICIAL, DUMB, BUT PRETTY.
"OH, YOU LOVELY MISS,
YOUR FACE IS A BLISS,"
EVERYBODY TOLD THAT KITTY.

Tereza Csibová

Byl velmi bohatý na kurzy, ovšem také velmi chudý na perličky. Doufám tedy, že si rádi čtete o kurzech, které studenti absolvovali, protože těchto článků tu máme opravdu požehnaně. Ale ani Vy, co se u takových článků možná nudíte, se nemusíte bát, protože jsou tu i další články o jiných akcích nebo tvorba studentů z hodin angličtiny. Nebudu dále popisovat přesný obsah tohoto čísla a nechám Vás, abyste se přesvědčili sami.

Julie Krejčová

Šefredaktor:

Julie Krejčová

Redakce:

Tereza Csibová
Romana Pacáková
Matouš Pikous
Ama Péčová
Anna Táborská
Jan Wollmann

Jazyková korektura:

prof. Anna Zelenková

Sazba a grafika:

Jan Wollmann

Titulní stránka:

Eva Rydvalová

Do tohoto čísla přispěli:

Tomáš Červený
Jiří Urban
Vojtěch Vavera
Veronika Vohlídková

Deníček z estefáku

V týdnu od 23. do 27. května se konal estetický kurz, tentokrát v Litomyšli. Jelikož jsem se vrátila plná vjemů a dojmů a nejsem schopna shrnout těchto pět dní v jeden odstavec, rozhodla jsem se provést malou rekonstrukci svého stručného deníčku, který jsem si psala, abych na tento neopakovatelný kurz nezapomněla.

Pondělí

A je to tady, estetický kurz začal! V 8:15 jsme se začali scházet a téměř přesně v 8:30 jsme vyrazili na cestu. Soukromý autobus pro nás přijel před školu. Nadšení se dalo krájet, ale nikdo ho nekrájel, snad aby zůstalo vcelku. Cesta do Litomyšle proběhla bez problémů, pouze s jednou malou zastávkou. Hned po příjezdu jsme se ubytovali v zařízení jménem Evropské školící centrum YMCA, přímo u zámku. Náš pokoj je roztomilý, vypadá, jako by byl celý z lkey, sestavený těsně před naší návštěvou. Některé šroubky ještě potřebují dotáhnout, ale když budu opatrná, třeba se nic nerozbit. Celá třída je ubytovaná v podkroví, což znamená, že do našeho patra vede nekonečno schodů. Doufám, že nebudeme moc chodit ven nebo dovnitř.

Školní jídelna, kam budeme teď každý den chodit, vypadá velice esteticky; můžeme si vybrat ze tří jídel a všechna jsou vystavená ve skleněné vitríně při vstupu do místnosti. V Litomyšli mají prostě rádi výstavy. Trochu mě znervózňuje, že se jídelna jmenuje Barvožrout, ale jistě jde pouze o umělecký název.

Po obědě přišla na řadu první skutečně estetická činnost kresba domů v plenéru. Počasí se velice povedlo, slunce svítilo na celé kolo, a tak bylo možné vybrat si dům, který byl aspoň z části zastíněn, a udělat na papíře v místě stínu velkou tmavě hnědou skvrnu. Tříhodinový rozchod byl určen i na obstarání večeře a mimo jiné také ke zjištění, že na litomyšlském náměstí prakticky není možné umýt si ruce. Všechno ale nakonec dopadlo dobře.

Večer se na dvorečku před naším hotelem konalo anonymní hlasování o nejlepší obrázek domu a následovala dražba děl na bedně. Největší úspěch

sklidil obraz, jehož autor na konci roku dostane 500 Kč. Tedy měl by dostat. Ať to dopadne jakkoliv, hned první večer naše třída vytvořila aukční rekord.

Úterý

Ráno, hned po snídani z vlastních zdrojů, jsme se vydali na prohlídku zámku. Abychom vyzkoušeli dobrou akustiku místního divadla, zazpívali jsme první sloku školní hymny; návštěvníci, kteří k nám nepatřili, docela koukali. Na zpáteční cestě jsme se stavili ještě v kostele a vystoupali další nekonečné schody, tentokrát dokonce zatočené, na vyhlídkovou věž.

Po obědě v jídelně Barvožrout se měla konat sportovní aktivita v lese, ale počasí se zhoršilo, takže jsme se ještě dnes nemuseli hýbat. Místo toho jsme navštívili výstavu soch Olbrama Zoubka, umístěnou ve sklepních prostorech spolu se Srdcem Václava Havla, a poté Portmoneum, muzeum Josefa Váchala. Také jsme dostali zadání ve skupinkách vytvořit písničku obsahující určená slova předvádět ji budeme zítra.

V podvečer jsme vyrazili na částečně hrazenou večeři do restaurace. Někteří z nás čekali na jídlo tak dlouho, že ostatní mezitím už dojedli. Já mezi nimi naštěstí nebyla. Večer se v podkrovní klubovně uskutečnila očekávaná aktivita, na kterou jsme byli připraveni už před kurzem, tedy identifikace spolužáků podle písniček. Bylo to opravdu složité, ale každý nakonec uhodl přinejmenším jednu píseň správně tu svoji.

Středa

Dnes ráno už se počasí trochu zlepšilo. Dopolední program patřil sgrafitové dílně v litomyšlském muzeu. Jak už název napovídá, náplní této dílny byla výroba psaníčkových sgrafit, jaké jsou k vidění na místním zámku. Prý je každé jiné, ale o tom pochybuji, prostě je zatím jen nikdo neprohlédl všechny. Na konci každý dostal svůj vlastní výuční list, takže když nic jiného, po škole můžeme jít dělat sgrafita.

V odpoledních hodinách se konal sportovní program, původně plánovaný na včerejšek. Sestával ze dvou týmových her první se týkala vymyšlení definic neznámých slov, ta druhá byla jakousi akčnější verzí

stolní hry Logik. A při obou se běhalo po místním hrboletém lesíku. Po této aktivitě následoval další pohyb, tentokrát již v estetičtějším duchu: návštěva litomyšlského architektonicky zajímavého bazénu nebo procházka po městě okolo moderního kostela a autobusového nádraží až ke dvěma velkým, vznešeným místním školám.

Večer přišla řada na naše písně a jejich povinný pohybový doprovod. Je až ku podivu, kolik se toho dá zazpívat o fortně, klenáku, ptakopyskovi, konzervě a mnohých dalších divných slovech. A nakonec přišlo to nejnepínavější zadání divadelního představení, které máme nacvičit během zítřka. Naštěstí je naše téma, Tajemství domu, natolik inspirativní, že jsme začali už dneska.

Čtvrtek

Dnešní den se od rána až do večera nesl v duchu nacvičování divadelní hry. Dopoledne jsme museli rychle vyrobit plakát se všemi potřebnými informacemi, což se nakonec povedlo úplně v klidu. Naše skupinka se usídlila v chladné spodní klubovně a tam dala dohromady celé divadlo, pouze s drobnými obtížemi, které ve výsledku ani nestojí za řeč. Po půl osmé bylo tedy město Litomyšl svědkem hned dvou velmi tajemných představení jednoho o záhadném instagramovém vrahovi a druhého o řeznictví, v němž se dějí vskutku nečekané věci.

Večer pro nás paní profesorky a psycholožka Hanka přichystaly malý raut s balónky a jídlem, které opravdu rychle zmizelo, a po krátkém zhodnocení divadelních her se zpívalo až do noci. A také se balily kufry, protože zítra odjíždíme.

Pátek

Dnešní ráno a dopoledne bylo poněkud hektické, protože ranní sraz byl plánován o půl hodiny dřív než obvykle. Do toho bylo třeba sbalit si zavazadla, poklidit kuchyňku, pokoje a klubovnu a psychicky se připravit na odjezd. Na cestu každý dostal jeden balónek, některé ovšem praskly už v prvních chvílích cesty do naší předposlední destinace, vesničky Konecchlumí. Tam jsme vystoupali na kopeček k malebnému kostelíku, a pak odtamtud zase sestoupali, abychom si mohli dojít na poslední oběd tohoto estetického kurzu.

Po cestě do Liberce většina autobusu spala, snad proto, že estetika je únavná, a nebo prostě proto, že odpolední klid je užitečný. Každopádně estetický kurz skončil a pro některé tím pádem skončila i výtvarná a hudební výchova. Alespoň ta školní. Protože, jak mi došlo na tomto kurzu, skoro všude lze najít něco pěkného nebo uměleckého. A to je dobře.

Tereza Csibová

Báseň o školním výletu třídy sexty

Jún

Byl brzký den desátý jún
ranní jún byl koupání čas.
Krkavců zval ku plavbě hlas,
kde dřevěný houpal se člun.

O plavbě šeptal tichý mech;
vadnoucí strom lhal lásky žel,
svou soustrast slavík kytcé pěl,
plevelu jevil temný vzdech.

Jezero chladné v křovích stinných
zvučelo zmrzle tajný bol,
břeh je oblézal kol a kol;
a slunce žádá světů jiných

bloudila deštivými pásky,
kanoucí tam co výletu slzy.
Blizzard přidal na duši vrásky
Odešli jsme — příliš brzy.

Matouš Pikous

Světová náboženství

Zdělali jste se po přečtení nadpisu? Ano? My taky! Když jsme se dozvěděli, že nás čeká dílna na toto téma, tloukl se v nás pocit zvědavosti s odporem. Cože? Nemůžeme si zvolit skupinky podle sebe? No to je „paráda“! Jako třešinku na dortu nám přiřadí Českobratrskou církev evangelickou. Tak to pěkně děkujeme!

Tohle všechno nás napadlo. Jasně, že je super mít tři dny bez výuky, ale rozhodně to neznamenalo tři dny bez práce. Bylo potřeba zajít na farnost, sehnat informace, dát je dohromady... A na to jsou necelé dva dny zatraceně málo. Naštěstí po prvotním zděšení a odporu, po tom, co jsme si dali kávu, situaci prodiskutovali a uklidnili se, nám došlo, že to vlastně není tak zlé. O Českobratrské církvi evangelické nikdo z nás ani neslyšel, takže přijít k novým informacím znělo příjemně. Návštěva farnosti nakonec nebyla vůbec špatná, protože pan farář nás doslova zasypal informacemi, které se nám hodily. A protože platí „jaké si to uděláš, takové to máš“, všechnu práci jsme si zpříjemnili společným vařením. I přes to, že jsme měli málo času, povedlo se nám dát dohromady poctivou práci, splnit všechny body a dílnu si dokonce i užít. Shodli jsme se, že si nepamätujeme, kdy jsme naposled zažili lepší tři dny, aneb zodpovědný tým dělá hodně.

V pátek ráno nás čekala prezentace. Začali jsme pochybovat a být nervózní, samozřejmě se objevilo pár nečekaných nedokonalostí, se kterými jsme se ale vypořádali levou zadní. No dobře, možná ne tak dobře, ale rozhodně ne zle. Zbylé týmy měly skvělé prezentace. Krom toho, že jsme dostali nové informace o světových náboženstvích, naučili jsme se, že je třeba hledat souvislosti, ne jen opsat, co najdeme, nebo sepsat, co slyšíme. A to je, myslím, pro život moc dobré. Dílna mě už zase utvrdila v tom, že „Pégéčko“ je škola pro život, která z nás nedělá mechanické roboty bez vlastního úsudku. Ještě jednou velký dík týmům i profesorům za skvělou dílnu!

Romana Pacáková

Pan Profesor Spurný: „ Poštovní známka modrý mauricius byla ve skutečnosti chybou v tisku, díky tomu se však cena známky stonásobně zvedla“.

Student terciie: „Nojo, za chyby se přece platí!“

Deník z Tater

Pondělí

Pondělní den začínal nepříjemným probuzením zhruba po sedmihodinové jízdě cenově dostupným lůžkovým vlakem společnosti ČD. O jízdě by se dalo říci, že nepatřila mezi ty nejvyhledávanější; požitek ze spánku narušovalo jak vedro, dusno a vlhko, ta i neustálé zastavování ve stanicích, kvílení brzd a obavy z pádu na zem.

Po zjištění, že na navazující autobus budeme čekat zhruba hodinu, nám bylo dovoleno jít po skupinkách navštívit toalety, popřípadě místní pumpu či stánek s občerstvením. V autobuse nás příjemně uvítalslovenský rodák Láďa a sbor místních důchodců obklopily nás výhledy na cíl naší cesty: Nízke Tatry.

Od zástavky k naší vile zbýval už jen kousek a brzy jsme se seznámili s naší hostitelkou a majitelkou vily Gitky. Ubytování proběhlo hladce a svižně a všechny potěšil příchod paní majitelky na pokoj se slovy: „Tady je klíč k wifi.“ Po hodině na vybalení zavazadel a zabydlení se jsme vyrazili na naši první túru, na Krakovu hoľu. Některé z nás překvapilo a vyděsilo zjištění, že jim docházejí síly již první den a proto jsme plně využívali veškerých pauz.

Výhledy byly krásné, vzduch čistý a fotky pomalu přibývaly. Cesta zpět na vilu proběhla bez větších potíží, a kolem sedmé hodiny už byli všichni po večeři a na scénu přišli připravené aktivity nás studentů a vytoužený spánek.

Úterý

I přesto, že se někteří jen těžko vyhrabali z postele a postavili se na své zhmožděné nohy, vyráželi jsme brzy ráno, a to v devět hodin. Naštěstí byla k snídani klobása tak mastná, že by ji ani v McDonaldu na své menu nedali. „Posilnění“ klobásou jsme se začali drápat do kopce, který ne a ne brát konce. Po první pauze, o které jsme si všichni mysleli, že je na vrcholku a že se tedy blíží konec našeho trápení, jsme všichni se zděšením a ústy dokořán civěli na pravý cíl naší cesty, vrchol Bôr.

Z Bôru jsme se vydali na Polanu, naštěstí po hřebenovce. Jedné z našich nejšikovnějších spolužáček se dokonce podařilo zbystřit a vyfotit probíhajícího kamzíka. Všichni jsme sice funěli už do kopce, ale pravé naříkání přišlo až při cestě z něj. Cesty dolů, jak jsme se všichni (někteří méně, někteří více) přesvědčili, jsou daleko horší než cesty nahoru. Protože jsme ale velmi dobrý kolektiv, navzájem jsme si pomáhali a povzbuzovali se. Dolů všichni došli.

Návrat na chatku potěšil všechny stejně jako v pondělí, odhlédnemeli od dovezené večeře, od které jsme očekávali slovenské jídlo (ale dostali jsme plátek masa stejně jako v pondělí). V sedm jsme opět prezentovali projekty, hráli aktivity, bavili se a kolem desáté hodiny večerní šli „spát“.

Středa

Vstávat, snídaně, v devět vyrážíme. I tento den zdá se být stejný. Jak jsme však ale záhy zjistili, nebyl. Čekala nás totiž odměna. Sladká odměna za předchozí dva dny, kdy jsme ze sebe vypotili více než všichni dohromady o hodinách tělocviků. Jeli jsme totiž na nejvyšší vrchol Nízkých Tater (Chopok) lanovkou. Cesta byla velmi příjemná a všichni jsme se bavili, co nám dech stačil, protože jsme věděli, že až zase půjdeme po svých, na klábosení nám dech rozhodně nezbude.

Na Chopku ukazoval teploměr 5°C, a tak jsme se oblékli do teplého. Teplé jsme ale vzápětí rychle sundávali dolů, protože vedoucí výpravy nasadil opět vražedné tempo a nám nezbylo než se ho držet. Naším dalším mezníkem byl vrchol Ďumbier, na který jsme se dostali za poměrně krátkou dobu; po cestě jsme dokonce narazili na dalšího kamzíka. Na

Ďumbieru jsme si pořídili třídní foto a vydali se směrem do našeho tábora, na vilu Gitku.

Cesta dolů se však ukázala být stejně, neli více, náročná jako ta v úterý. Dnes jsme ale už značně cítili naříkání našich údů, které toužily jen po koupeli a teplé posteli. Naštěstí jsme se společnými silami z kopce dostali. Svišť, kterého jsme cestou dolů míjeli, jen nevěřícně koukal na partičku zubožených turistů, kteří se už i za pochodu museli živit energetickými tyčinkami, aby neskončili v potoce v údolí.

Sprcha, večeře, aktivity a prezentace. Dnešek jsme si ale navíc okořenili troškou ohně a hrstkou špekáčků, které jsme na něm upekli. Na závěr večera se ještě stihla strhnout debata na téma „benzín nebo diesel“, která i přes radikální názory některých jedinců (prostě benzín!!!) skončila nerozhodně. Asi na důkaz toho, že co Čech, to muzikant. No, to vlastně souvisí s něčím úplně jiným...Co člověk, to názor; to bude lepší. Konec dne.

Čtvrtek

Protože jsme všichni věděli, že byl čtvrtek zvolen jako „odpočinkový“ den, vstávalo se nám tak nějak...lehčeji. U snídani jsme se posilnili suchým salámem a místním rohlíkem a vydali se směrem k jeskyni Slobody, která v nás zanechala smíšené pocity. Zatímco někteří obdivovali její rozlohu, členitost, jedinečnost, chladnost, temnost a kdovíco ještě, druzí si nepřáli nic jiného, než být z té špinavé, smradlavé a studené díry pryč. Zkuste si někdy najednou uspokojit skupinu dvaceti plnoletých pubertáků, které už tři dny taháte po rozlehlých a vysokých horách. Schválně, jak dopadnete.

Naštěstí byl ale zbytek dne opravdu naplánovaný odpočinkově. Z rozhledny Ostredok jsme zamávali na nešťastlivce teprve se ploužící nahoru a už jsme šupajdili dolů do doliny, do naší staré známé vily Gitky.

Protože jsme měli spoustu volného času před večeří, mohli jsme si dovolit hrát fotbal, posilovat (jen ti nejdůležitější), odpočívat (velmi intenzivně) nebo si prostě povídat a prohlížet fotky z předešlých dní. Po večeři, sprše a prezentacích jsme si ještě na pokojích sdělovali dojmy, řešili pojmy a diskutovali nad tím, jak

přimět vedoucí prodloužit večerku. Když jsme zjistili, že jsme vlastně nic nezjistili, nevyřešili, ani neprodloužili, pustili jsme televize, zalezli do postelí a za pár minut už spokojeně snili o pravých slovesných haluškách.

Pátek

Tak už přišel pátek. Všichni jsme na něj čekali. V denním plánu bylo pár exkurzí, prohlídka města Liptovský Mikuláš, večeře v jedné z místních restaurací a odjezd vlakem směr Praha. Po snídani jsme opustili naše ubytování. Překvapivě se nám ale neodcházelo lehce. Po čtyřech dnech zvykání si na každodenní túry, místní příjemné ovzduší a celé dny strávené v kruhu spolužáků jako bychom si konečně zvykli. Nechtělo se nám odjet a jen těžko jsme dávali sbohem naší paní hostitelce a jejímu manželovi.

Nicméně život jde dál a my s ním. Podle plánu jsme prošli další z místních jeskyní – ledovou. K našemu úžasu jsme v ní však našli jen pramálo ledu, který by vystačil tak maximálně každému z nás jednou do pití. Průvodce svaloval vinu na globální oteplování (výsledkem debaty nafta/benzín měl tedy spíš být solární pohon).

Z jeskyně jsme odjízďeli směrem do Liptovského Mikuláše. Tady jsme dostali hodinku a půl na oběd, případně na nákupy. My chlupci jsme však měli prohlídku města notně nepříjemněnou batožinami, které jsme si museli táhnout s sebou, protože v úschovně na nádraží bylo místo prý jen pro zavazadla našich dam a slečen.

Z Liptovského Mikuláše směrem do Bešeňové obhlédnout travertiny, a pak hup do místního lázeňského střediska, kde většina z nás trávila čas v buď až nebezpečně rychlých tobogánech, nebo čekáním na vlny v jednom z bazénů.

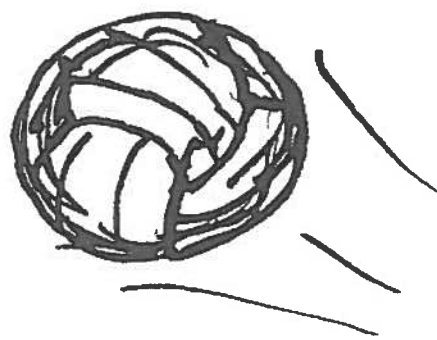
Cestou ze střediska na vlak zpátky do Liptovského Mikuláše jsme si nakoupili místní kozí sýry a zanedlouho už jsme seděli na terase jedné z místních restaurací. S kreditem 12€ jsme v jídelním lístku vybírali tak, aby nám toho přinesli co nejvíce. Každý si objednal podle svých chutí, ale všichni jsme se shodli, že zde vaří oproti předešlým čtyřem večerám opravdu skvěle.

S plnými žaludky jsme se vydali na nádraží, odkud nám jel lůžkový vlak zpátky do Prahy. Na stanici jsme měli ještě trochu volného času, tak jsme hráli karty, procházeli se, či jen tak konverzovali s energetickými drinky v ruce. Jízdu vlakem už raději znovu popisovat nebudeme, abychom čtenáře ušetřili ne zrovna vybraných výrazů a slovních spojení. Z Prahy jsme jeli do Liberce se Student Agency a na oběd už byli všichni doma a vzpomínali na všechny ty nevšední zážitky z kurzu v Nízkých Tatrách.

Na závěr bychom rádi poděkovali pedagogické dvojici, která nás kurzem protáhla od začátku až do konce. Pan prof. Jansa i paní prof. Rygálová se s námi dokázali smát, bavit, zlobit, zvládli nás i chválit, přestože jsme do kopců nadávali, z kopců fňukali a jídlo zpátky vraceli.

Děkujeme!

Vojtěch Vavera, Tomáš Červený a Jiří Urban

Jak se (ne)připravovat na maturitu

Jsou tomu asi dva týdny, co jsem prošla zkouškou dospělosti. Ráda bych všem budoucím (nebo i těm bývalým) maturantům přiblížila, jak probíhal můj maturitní ročník. Poznámka autorky: Z ničeho v tomto článku si neberte příklad.

Září

Mám ještě dost času. Na všechno. Vymyslím si téma maturitní práce a bude to v pohodě. Tenhle rok se nechci stresovat. Všechno proběhne v klidu. Z čeho asi budu maturovat?

Říjen

Téma práce jsem si zadala. Vůbec nemám ponětí, proč zrovna tohle. Vůbec mě to nezajímá. To bude utrpení. Ach jo. Nakonec maturuji z češtiny, angličtiny, hudebky a základů společenských věd. Super, ta hudebka by mě mohla zachránit, to je přece lehký. To musí dát každý.

Prosinec

Přišel mi email. Paní profesorka chce do konce prosince vypracovanou teoretickou část maturitní práce. Nemám ani čárku. Sedám si k notebooku a začínám pročitat knihy, o kterých tu práci píšou. Celé Vánoce trávím tím, že sedím a snažím se vyplodit alespoň 15 stran, aby mi práci uznali. Končí prosinec a já jich mám 40. Jsem pyšná, ale ne na dlouho.

Březen

Maturitní práci jsem nakonec odevzdala, dokonce i s dobrým pocitem. Ostatní povinnosti jsem ale poněkud zanedbala (samozřejmě kvůli té maturitní práci!), a tak bych se měla pustit alespoň do zpracovávání maturitních otázek.

Duben

Teče mi do bot. Naštěstí ne doslova, i když bych to možná uvítala více. Z 20 povinných knih mám přečtených 10. Maturitní otázku neumím ani jednu. Vážně nechápu svou vůli – prvotním plánem bylo naučit se každý měsíc 10 otázek. Další plán zahrnoval každý den jednu otázku od března do konce dubna. Za pár dnů je květen. Neumím nic. Nenechávám se v hodinách zkoušet jako ostatní, protože nemám z čeho. Profesori začínají zuřit. Já začínám panikařit, ale pořád nic nedělám. Pokračuji alespoň ve čtení.

Začátek května

Květen začíná písemnými maturitami. Neučila jsem se na ně. Říkám si, že to určitě nějak zvládnou. Teď se přece musím soustředit na učení maturitních otázek. Přicházím před třídu zrovna nás čeká psaná část angličtiny. „Jednoduchý!“ říkám si, ale jakmile narazím na svoje spolužáky, porazí mě vlna stresu.

Po dopsání mám pocit, že to muselo dopadnout hrozně. Po třídním maratonu psaných maturit nastává tzv. svatý týden. Pro někoho pravděpodobně doba, kdy se od rána do večera učí, pro mě období, kdy můžu spát do oběda a kdy konečně můžu vidět svoje kamarády. Po pár dnech (a pár vyděšených facebookových příspěvcích mých spolužáků) chytám paniku taky a začínám se trochu učit. Do maturit zbývá týden.

Týden do maturity

Pořád toho moc neumím, knížky už mám sice skoro přečtené, ale základy společenských věd a hudební výchova trochu zaostávají. Angličtinu se naučit nestíhám, budu to muset nechat na osudu. Ani dvě kávy denně mě neomezují ve 12 hodinách spánku každý den. Mojí hlavou spíše než naučená látka probíhají výčitky, proč jsem se jenom na tom gymplu víc nesnažila.

Víkend před maturitou

Začínám se opravdu HODNĚ učit. Už něco trochu umím, ale vše si musím zopakovat a několik otázek mi ještě zbývá. Rozhodně na zkoušku nebudu umět všechny. Lze spoléhat na šťastnou ruku? Nejspíš ne. Jdu si uvařit třetí kávu.

Noc a ráno před maturitou

Učím se do dvou do rána. Už na to skoro ani nevidím, jména ekonomů mi nelezou do hlavy. Usnula jsem s knihou v ruce. Je ráno. Budí mě hysterická sestra: „Veroniko, vstávej! Za hodinu maturuješ!“ „Cože, cože? Vždyť jsem si dávala budík na 5:30 a už je 7:???“ panikařím. Zaspala jsem. Chtěla jsem se ještě ráno učit, ale vesmír to pravděpodobně nechtěl. Alespoň jsem se trochu vyspala. Dnes mě čekají základy společenských věd, ze kterých mám největší strach.

Maturitní pondělí

Jsem extrémně nervózní. Zaspala jsem, nestíhám, v hlavě mám prázdno. Mám pocit, že nic nevím. Není nikdo, kdo by mě uklidnil – celá třída totiž prožívá podobné stavy. Jdu na to. Sahám do sáčku, tahám číslo. Pan profesor Cvrček se na mě až ironicky usmívá. Číslo 11. Soustava soudů v České republice?! Já mám snad víc štěstí než rozumu! Dostávám za

jedna. Maturita se zdá být v pohodě. U obhajoby maturitní práce dosahují stejných výsledků. Nemůžu tomu věřit.

Maturitní úterý

U maturity z českého jazyka se modlím, abych si nevytáhla poezii. Na druhou stranu vím, že pokud na něco jako maturant intenzivně myslíte, rozhodně si to vytáhnete. „Prosím, ať je to něco normálního.“ Číslo 4, Maryša. Bezva, zrovna včera jsem někomu vyprávěla, jak je to super knížka. Skoro plný počet bodů. Pořád tomu nemůžu věřit. Mám neskutečný štěstí.

Maturitní středa

Dnes mě čeká pouze angličtina. Nekoukla jsem se ani na jednu otázku, ale sázím na svůj um improvizace. Sedám si na potítka a dostávám nějaké téma (ne, opravdu jsem nevěděla, co je to za téma, zjistila jsem to až po maturitě). Mluvím o Ještědu, Karlštejně a o moravském vínu. Fajn otázka. Plný počet bodů. Nechápu to. Po až neuvěřitelně klidně zvládnutých zkouškách si sedám ke 200 stranám učebnice hudební výchovy. Ano, hudební výchova: ten předmět, co přece musí zvládnout každý, nejjednodušší věc, co na gymplu můžete dostat. Nevím, proč jsem byla tak naivní. Jednoduché to rozhodně není, navíc jsem jako jediný maturant z tohoto předmětu neměla šanci na vypracování všech otázek. Je večer. Dávám si kávu. Třetí.

Maturitní čtvrtek

Učím se do tří do rána. V sedm vstávám. Dávám si další kávu. A pak další. Mám pocit, že nic neumím, ale tentokrát se obávám, že to nebude jen pocit. Totálně vyčerpaná a unavená jedu do školy. V hlavě prázdko. Tma. Vcházím do třídy, vytahuji číslo, modlím se, aby to bylo něco normálního nebo alespoň jedna z pěti otázek, co umím. Světový klasicismus! Hurá! Já to snad i zvládnu. Dostávám za jedna. JÁ MÁM MATURITU! Ani po dvou hodinách to nemůžu pochopit. Volám všem, co znám, dokonce i těm, které to vůbec nezajímá (což bude asi většina). Mám šílenou radost. Díky, vesmíre. Až to budeš potřebovat, vrátím ti to. Teď už mi nezbyvá, než si užívat dlouhých prázdnin. Ne, vlastně počkat – ještě

mě čekají asi troje přijímačky na vysokou školu. Uf. Tohle vážně není jednoduchý rok. Hodně štěstí příštím maturantům!

Skóre: naučených otázek 35/90, přečtených knih 17/20, výsledek: odmaturovala s vyznamenáním

Veronika Vohlídková

Limericks

ANN AND HER PEN

THERE WAS A YOUNG WOMAN CALLED ANN
WHO GOT A BIG BROKEN BLACK PEN.
ANN LOST HER PINK HEARTH.
SHE TRIED TO DO ART
AND DRAW THE TOMATO SOUP CAN.

Matouš Pikous

Kulturně historický kurz

Pondělí

Odjezd... vstávání... kontrolování věcí... to vše se mi honilo v pondělí ráno hlavou. Znaven jsem se dobelhal na stanici Student Agency na „Fügnerce“, kde už tou dobou byla většina lidí ze třídy. Když jsme dorazili do Prahy, tak nám paní profesorky předaly první pokyny týkající se cesty na ubytování. Vydali jsme se tedy do metra. Konečně jsme se po dvou přestupech, dostali do Lorety, kde jsme se mohli zbavit našich kufrů. Po krátké pauze jsme se zvedli a vyrazili na hrad.

Pražský hrad je zajímavé místo, a proto to byl výborný start pro náš kurz. Nejdříve jsme se vydali do Královských zahrad, v nichž nás čekala první prezentace kurzu (každá skupina měla zpracovat prezentaci o nějakém zajímavém místě či památce v Praze. V rámci prezentace byla většinou nějaká

aktivita). Jako aktivitu si pro nás připravili „pobíhání“ po zahradách a zdramatizování některého objektu, který se v zahradě nacházel. Po skončení prezentace jsme si zahradu prošli.

Po prohlídce zahrad jsme vyrazili do chrámu sv. Víta. Poté jsme si šli projít Starý královský palác. Když jsme vyšli z paláce, zamířily jsme do Zlaté uličky odkud jsme po prohlídce, vyrazili zpět k Loretě, kde jsme si prošli areál a kapli. Když jsme v pět hodin odešli, začali hrát slavné loretánské zvony. Po poslechu zvonů jsme dostali rozchod. Když jsme se opět sešli, vyrazili jsme na prohlídku Strahovského kláštera, který jsme si prohlédli pouze zvenku.

Pak už jsme se vydali do loretánského kláštera, kde jsme se konečně ubytovali. Po ubytování se část z nás vydala na noční prohlídku Pražského hradu, která byla až na dva momenty naprosto skvělá. Bohužel si Romča udělala něco s kolenem a mně se podařilo rozbít Vojtův invalidní vozík, který používal, když bylo potřeba projít nějaký úsek rychleji, nebo když byl hodně unavený z chození. Nakonec se nám především díky Kačce podařilo vozík spravit. Poté, co jsme se vrátili, jsme se sešli v jedné místnosti a zhodnotili celý den. A pak už konečně postel.

Úterý

Úterní ráno pro většinu z nás začalo nepříliš pozitivně. Když jsme se v Loretě najedli a napili, vyrazili jsme na tramvaj, kterou jsme dojeli až na Karlovo náměstí a kousek od něj nás ještě před první prezentací toho dne, opustila Romča, která nemohla v kurzu dál pokračovat kvůli jejímu zranění z předchozího dne. Po rychlém rozloučení s naší spolužačkou jsme se už přesunuli k Tančicímu domu, kde jsem začal se svým referátem. Po krátkém obhlédnutí Tančicího domu jsme se přesunuli k Národnímu památníku hrdinů hejdrichády.

Neviditelnou výstavu bych označil za jeden ze zlatých hřebů celého kurzu. Nejdřív nás prof. Rygálová rozdělila na čtyři skupiny. O pět minut později jsme se všichni rozběhli na oběd. Poté, co se skupiny číslo 1 a 2 sešly u vchodu neviditelné výstavy, nás paní profesorka vzala dovnitř, kde jsme chvíli čekali a snažili se hrát karty s páskou přes oči.

Pak si pro nás přišla paní a vzala skupinu číslo jedna, ve které jsem byl i já, dovnitř. Po rychlé instruktaži (paní nám řekla, kde bychom měli mít ruce atd.) jsme vešli do tmy. Bohužel vám nemůžu popsat, jakými místnostmi a jakým prostředím jsme ve tmě prošli, protože bych vás připravil o vynikající zážitek (kdybyste se někdy rozhodli na neviditelnou výstavu zajít, což vám doporučuji).

Když jsme všichni vyšli ven, mohli jsme vyrazit dál, na Václavské náměstí, kde už se chystaly na svoji prezentaci Sára s Luckou. V rámci prezentace jsme zahráli krátké scénky, na které koukali mnozí procházející, potom jsme se vydali ještě ke Karolinu a Stavovskému divadlu a zase zpátky na „Václavák“, kde jsme se opět rozdělili na skupiny. Paní profesorky nám rozdaly pracovní listy o „Královské cestě“ Když jsme se s mojí skupinou po prohlídce Královské cesty vrátily, akorát prof. Rygálová začala rozdávat lístky na divadelní představení Důkaz (mimořadně velice povedené představení, doporučuji na něj zajít). Pak už následoval noční pochod na tramvaj a dlouhé hodnocení dne, ze kterého si toho moc nepamatuji.

Středa

Naší první zastávkou toho dne bylo židovské město. Nejdříve jsme měli asi dvouhodinovou debatu o židovských svátcích a zvycích. Poté jsme se vydali za paní průvodkyní na prohlídku několika synagog a židovského hřbitova. Nejvíce mě zaujala synagoga, v níž byla jména všech židovských obyvatel, kteří zemřeli za protektorátu a druhé světové války. Pak jsme dostali pauzu a opět jsme se sešli na Staroměstském náměstí, odkud jsme se po vyslechnutí několika informací o tomto náměstí, vydali na Ungelt, kde proběhla další prezentace.

Pak jsme se ještě zašli podívat na Klementinum a navštívit Betlémskou kapli. Následoval přesun na ubytování, kde jsme se měli převléknout do společenského oblečení. Když jsme se převlékli, vyfotili jsme se společně na nádvoří Lorety. Po focení následovalo srdceryvné rozloučení s paní profesorkou Šiftovou, která jela ještě před „Prodankou“ domů. Ještě předtím, než jsme se vydali na tramvaj, nám profesorka Šiftová vyprávěla nádherný příběh o loretánských zvoncích, který dojal většinu členů naší výpravy. Nakonec jsme vyrazili a užívali si poslední chvíle s prof. Šiftovou, která nás po pěti zastávkách opustila.

Prodaná nevěsta je určitě další hřeb kurzu. Už když jsem vstoupil do divadla, začal jsem cítit, že nás čeká něco velkolepého. Když jsme došli do patra, kde jsme měli místa, zjistili jsme, že se na představení přijela podívat i paní ředitelka Cvrčková s profesorem Cvrčkem a paní profesorky Pikousová a Horáková. Poté co jsme se konečně všichni usadili, začal hrát orchestr. Musím říci, že jsem si celou operu užil od prvního tónu až do posledního zatáhnutí opony. Na konci jsme se shodli, že mohlo být trošku lepší obsazení, ale určitě vám doporučuji (pokud jste tak ještě neučinili) na Prodanou nevěstu zajít. Opět si toho ze zdlouhavého hodnocení dne moc nepamatuji.

Čtvrtek

Čtvrtek začal pro nás jako předchozí dny s tím rozdílem, že místo profesorky Šiftové přijel pan profesor Stupka. Po přivítání jsme vyrazili na procházku po Nerudově ulici, ze které jsme zamířili do kostela sv. Mikuláše a po prohlídce jeho interiéru jsme zamířili do Senátu Parlamentu České republiky na besedu s jeho místopředsedou MUDr. Přemyslem Sobotkou.

U vstupu do Senátu jsme si prošli klasickou „letištní“ kontrolou, a poté nás asistentka pana senátora odvedla do zasedací místnosti Senátu. Když jsme si ji prohlédli, odvedla nás paní asistentka do místnosti, kde jsme se měli setkat s panem Sobotkou. Beseda byla velice příjemná, pan Sobotka nám ochotně odpověděl na naše otázky.

Po besedě jsme si šli prohlédnout Valdštejnský palác a zahrady, ve kterých jsme si zazpívali u vchodu do paláce s výbornou akustikou. Poté jsme si prošli zahradu, vyslechli další prezentaci a vydali se na Karlův most, na kterém jsme měli za úkol v rámci další prezentace najít sochu určité historické postavy.

A pak už jsme šli na Kampu. Poté, co nás tam provedla další prezentující dvojice, jsme se zastavili u Lennonovy zdi, kde jsme si v rámci prezentace zazpívali píseň Yellow Submarine. Pak nás profesori zavedli do Musea Kampa, v němž se nachází výstava moderního umění. Při vstupu do areálu muzea jsme

se setkali s jeho zakladatelkou, paní Medou Mládkovou (96), která muzeum založila. Z celé prohlídky muzea mi nejvíce utkvěla v paměti napůl skleněná střecha jedné z budov muzea, kde jsem se na dvacet minut natáhl a slunil se. Upřímně řečeno se mi nechtělo ze střechy odcházet, ale nedalo se nic dělat.

Z muzea nás pan profesor zavedl zpátky na Malou Stranu, kde nás dovedl k restauraci Čertovka a ukázal nám fontánu od Davida Černého a nejmenší uličku v Praze, o které tvrdil, že se do ní vejde pouze jeden člověk. Tímto bych vás chtěl, pane profesore, upozornit (pokud čtete tento článek), že jsme se spolu s mojí sestřenicí (která se za mnou ten den přišla podívat) do uličky vedle sebe vešli a prošli jsme jí tam a zpátky.

Pak jsme se vydali na Petřín. Dole u lanovky jsme se rozdělili na dvě skupiny. Na ty, co jeli lanovkou, a ty, co chtěli jít pěšky (v této skupině jsem byl i já.) Když jsme se dostali nahoru, zjistili jsme, že jsme tam první a že druhá skupina je ještě v lanovce. Později jsme se šli podívat nahoru na rozhlednu, respektive ostatní se šli podívat na rozhlednu (já jsem skončil v půlce cesty, protože se mi dělá nevolno z výšek). Následovala další prezentace a my jsme vyrazili zpátky do Lorety vyspat se před posledním dnem.

Pátek

Vstávání.... Balení.... ani do jednoho se mi nechtělo, protože jsem chtěl zůstat jak v Praze, tak v posteli. Ale nedalo se nic dělat. Když jsme se sbalili a najedli, vzali jsme naše kufry a jeli si je uložit do úschovny zavazadel na Florenci. Již bez kufrů jsme se vydali metrem na Vyšehrad. Po východu z metra jsme si ještě poslechli Péťovu prezentaci o metru a vyrazili jsme. Hned, jak jsme vešli dovnitř, začala poslední prezentace našeho kurzu v podání Natky a Zuzky. Po prezentaci jsme si prošli celý areál Vyšehradu. Poté si všichni sedli na trávu a zhodnotili jsme celý kurz. Po rozdání a rozdělení obsahu několika balíčků s bonbony za odměnu jsme se zvedli a vyrazili na Florenc pro naše kufry a už jsme jeli metrem na Černý most, kde jsme nastoupili do našeho autobusu a jeli jsme domů.

Jan Wollmann

Pan Profesor Spurný: „Cook pořád chodil a objevoval, až začal domorodcům lézt krkem.“

*Studentka v Tatrách
(sedící pod jehličnanem):
„ To jehněčí mě hrozně píchá.“*

Smysl se vždycky najde

Mají trimestrální testy vůbec nějaký smysl? Tuto otázku si jistě alespoň jednou položí každý student naší školy. A často si na ni také sám odpoví nemají. Nač se učit něco, co z velké části v životě stejně nevyužijí, dolovat z mysli tři měsíce starou látku, stresovat se v lavici a nakonec odevzdat poloprázdný upocený papír...

Snad na to, abych si pak odečetl bod či dva (mé hodnocení stejně bylo moc vysoké) a hlavně, aby si o mém neúspěchu mohla přečíst celá škola. Trimestrální testy se mohou na první pohled zdát jako nesmysl (stejně jako všelijaké čtvrtletky a pololetky, které se píšou na jiných školách). Ale jakmile student projde fází pubertálního vzrodu, tak typického pro gymnaziální věk, začnou mu možná některé výhody trimestrálního testování docházet.

V budoucím životě je nepochybně velice praktické umět zalovit v paměťových lalocích a během dvou rychlých večerů z nich vytáhnout prastaré informace, oprášit je a znovu použít. Hodí se také naučit se zvládat krizové situace a z mála vyždímat mnoho. A

dobré je také vědět, že občas i zadání vám může pomoci s řešením problému. Velmi důležitou životní položkou je také přijímání neúspěchu a dovednost smířit se s tím, že někteří lidé vždy budou lepší než vy a řešením není jim za to ubližovat. K takovému poznání zase pomáhají ty děsivé seznamy výsledků připíchnuté na horní nástěnce.

Trimestrální testy jsou vlastně ve výsledku velice užitečná věc. Naučí člověka hrdinně nést neúspěch, zvládat stresové situace, množit vědomosti dělením a znovu použít již dávno zapomenuté. Nevím však, zda se jedná o původní smysl, který trimestrálním testům jejich zakladatelé přisuzovali.

Tereza Csibová

*Pan Profesor Stupka:
„ Metternich to je jako Metr nic a H to a H to je jako Heroin.
Takže Metr nic Heroinu.“*

Cykloturistický kurz (tercie 2016)

Nejspíše víte, že na naší škole se každý rok koná cykloturistický kurz, kterého se účastní tercie. Naše třída (ostatně stejně jako ty předchozí) se vydala do Lužických hor na chatu Luž v Horní Světlé, kde jsme strávili pět dní na kolech. Kurz se konal od 23. do 27. května. Jako pedagogický dozor se kurzu zúčastnil pan profesor Spurný, pan profesor Blecha a naše třídní, paní profesorka Horáková.

Trénink

Před samotným kurzem se konal půldenní cyklistický trénink. Ten jsme absolvovali v pátek 13. května, a přestože to byl pátek třináctého, výlet se vydařil a proběhl bez komplikací. Udělali jsme okruh městečky a vesničkami v okolí Liberce. Projeli jsme například Chrastavu, Chotyni, Machnín a další. V Bílém Kostele jsme zastavili v restauraci Tatran, kde jsme si dali lehčí (no dobrá, ne všichni) oběd. Posilnili jsme se a vyrazili zpět. Počasí krásně vyšlo, takže nám bylo příjemně. Na cyklotréninku jsme najeli okolo 35 km.

1. den Cesta na Luž (cca 43 km)

Přibližně ve čtvrt na deset jsme se sešli před školou s taškami a koly. Byli jsme trochu zklamaní, že jsme se nesešli v plné třídní sestavě, protože nás bylo v pondělí pouze čtrnáct. Někteří se ze zdravotních důvodů nemohli zúčastnit a jeden spolužák se s námi sešel na chatě večer, takže nakonec nás bylo patnáct. Po kontrole kol a proškolení o bezpečnosti jsme vyrazili ve dvou skupinkách.

První část cesty jsme víceméně znali, protože jsme ji projeli během tréninku. V Hrádku nad Nisou jsme zastavili na oběd a taky nás opustili dva spolužáci, neboť jsme před sebou měli cestu přes Německo až na Luž a oni neměli platný pas. Projeli jsme Německem a dorazili do Jonsdorfu.

Ti z Vás, co někdy na Luži byli, ví moc dobře, jak „krásný a nenáročný“ kopec nás čekal. Neboli jinak řečeno ať se pokoušíte sebevíc najít cestu, která nepovede do kopce, stejně se Vám to nepodaří. Naštěstí jsme byli částečně psychicky připraveni, a tak někteří z nás dokonce ani nezkolabovali, když kopec viděli

Ale dost vtípků. Vyrazili jsme a těch 3,5 km jsme zdolali se třemi přestávkami. Někteří silní jedinci kopec zdolali i bez sesednutí z kola. Pozdě odpoledne jsme dorazili k chatě, kde jsme si vyzvedli zavazadla a ubytovali se. Mezitím přijeli i dva hříšníci bez pasu a třetí spolužák, který se vrátil ze závodů. Společně jsme se navečeřeli a šli se projít. Večer jsme se umyli a šli spát.

2. den Výlet na Bílé kameny (cca 55 km)

Ráno nás čekal budíček o půl osmé, z čehož byli všichni pochopitelně nadšení (slyšet bylo pouze pár nářků a bručení, ale nakonec se všichni zvládli z postele zvednout). Čekala na nás snídaně ve formě švédských stolů, a tak se všichni spokojeně najedli. Vyzvedli jsme si obědový balíček a přichystali se.

Dopoledne jsme vyrazili na kolo. Jeli jsme z kopce, do kopce, po rovině, po silnici a taky lesními cestami. Stavěli jsme na jídlo, na pití a na odpočinek. Jeli jsme tak dlouho, až jsme dorazili k Bílým kamenům (známé též jako Sloní kameny).

Tam jsme se společně vyfotili, samozřejmě jsme si dali selfie s panem profesorem Spurným, trochu si postěžovali, popovídali a razili jsme dál.

Pomalou jsme se začali vracet. Nakonec jsme zastavili u Staré hospody, kde jsme si dali „sůšu“ (oblíbené slovo, než si kluci oblíbili slovo milk) na posilnění před posledním kopcem opět k chatě. Tentokrát jsme jeli po silnici a čekali nás „jen“ dva kilometry.

Někteří z nás vyjeli kopec rychleji, a tak jsme na kopci odložili kola a dělali jsme dojíždějším, nemohoucím a utahaným spolužákům v posledních metrech podporu křičením a vyhrožováním (to jste měli vidět, jak mastili, když uslyšeli, že pokud je předběhneme, jsou to srabi). Všichni dorazili k chatě, kde na nás čekala sprcha a večeře. Opět jsme se najedli, ozvali se domů, že zatím žijeme, a šli jsme spát.

3. den Odpočinkový den (cca 33 km)

Ráno nás opět čekal budíček v půl osmé. Nasnídali jsme se a dopoledne nás čekala delší procházka po Horních Mařenicích. Po procházce jsme se vrátili zpátky na chatu, kde jsme se naobědvali. Někteří byli už ve středu po obědě unavení a nikam se jim nechtělo, tak nám profesorský sbor vymyslel velkou motivaci, proč jít i v odpočinkový den na kolo. Ve hře byly palačinky. Náhle všichni ožili a chystali se na kolo.

Chvilku po obědě jsme vyrazili. Jeli jsme několika vesničkami, mezi lukami, ale taky náročnějším terénem. Krásnější než jízda na kole se nám ale zdály ty obrovské palačinky, na které jsme zastavili v Heřmanicích. Po palačinkách jsme byli opět vyhnáni na kolo a vraceli jsme se zpět na ubytování. Opět nás čekal kopec k chatě, ale tentokrát prý nejméně náročný. Myslím si, že to byla pravda. Velká část z nás kopec vyjela (možná díky těm palačinkám).

Vyčerpaní jsme uháněli na večeři. Najedli jsme se a šli odpočívat. Večer jsme se sešli na „náměstíčku“ (chodba v chatě, kde byla pohovka a hlavně rychlá wifi a kde všichni vysedávali) a rozlosovali se do tří skupin. Byly nám zadány dva úkoly anglicky popsat, co jsme v jeden den dělali, a složit básničku ze zadaných slov. Chvilu jsme tedy pracovali, a když se blížila večerka, šli jsme „spáchat hygienu“ a spát. V noci se nám všem určitě zdálo o těch výtečných palačinkách.

4. den Dáme to nebo ne? (cca 45 km)

Ráno nás doslova některá ranní ptáčka tahala za nohy z postele s tím, že už je snídaně. Jako obvykle jsme si dali toasty a po snídani se připravili na kolo. Všichni debatovali o tom, zda se nám podaří zlomit rekord, protože už jsme věděli, kolik je to přibližně kilometrů do Liberce, takže jsme si spočítali, kolik musíme ještě ujet kilometrů.

Vyrazili jsme od chaty lesní cestou a jak už to bývá, jeli jsme z kopce, do kopce a ze strany na stranu. Terén byl trochu náročnější, ale všichni to bez problémů zvládli. Nakonec jsme najeli na silnici a dorazili až do Krásné Lípy. Tam jsme měli chvilku rozchod na náměstí na menší občerstvení. Většina z nás skončila v cukrárně (no, kde jinde, že?). Prožili jsme menší dobrodružství, když jsme v cukrárně nezapltili za použití toalety, ale nikdo neskončil na policii (uff!).

Po nějakých těch kilometrech jsme zajeli do restaurace, kde jsme si dali oběd a chlupci se tam hned vrhli na dětské hřiště. Bylo zajímavé pozorovat naše čtrnáctileté spolužáky, jak se hádají, kdo má hezčí bábovičku a čím je která pevnost. Když už si chlupci konečně dohráli, pokračovali jsme zpět na chatu.

Po cestě jsme zastavili u vodní nádrže Naděje, u které se vyfotili. Když jsme dorazili na chatu, byli jsme šťastní, protože jsme věděli, že pokud bude vše podle plánu, měli bychom rekord překonat. Večer jsme odprezentovali naše básničky a popisy dnů a proběhlo dojemné vyhodnocení kurzu (dokonce skoro ukápla slzička). Po vyhodnocení jsme přemluvili paní profesorku, aby si s námi dala selfie, a pak jsme se rozutekli na pokoje si zabalit a spát.

5. den Cesta do Liberce aka jedna velká krize

V pátek, když jsme se vzbudili, byli všichni smutní, že musíme odjet, ale taky už jsme se těšili domů. Vypadalo to jako obyčejný den, nikdo už se ani nezabýval tím, že pojedeme na kole, protože jsme si všichni říkali, že máme rekord v kapse a už nám chybí pouze cesta do Liberce, která je víceméně z kopce. Pobalili jsme si věci a nasnídali se.

Po snídani jsme naložili kufry do dodávky a nasedli na kola. Neujeli jsme daleko a v zatáčce už byly první komplikace nebolí první pád. Naštěstí nedošlo k žádnému vážnému zranění, takže jsme pokračovali dál. Když jsme jeli do kopce v Jonsdorfu, začali jsme ztrácet jednoho spolužáka. Zajeli jsme do parku a zjistili, že šlapal na prázdnou - píchl. Po několika pokusech se podařilo konečně sundat plášť a vyměnit duši. Po pětiminutách byla ale duše vyfouknutá znova. Smolařův kamarád se slitoval a svoji náhradní duši mu dal. Pan profesor opět vyměnil duši a jeli jsme dál (no, v rámci možností). Neujeli jsme ani 200 metrů a spolužáka jsme znovu ztraceli. Zastavili jsme a čekali, až k nám dojede. Ten chudák neujel ani 200 metrů a zase píchnul. Nejspíše někdo rybařil na silnici, protože najel na rybářský háček. Musel si tedy opět vzít cizí duši a zbytek už jen doufal, aby vůbec dojel domů se svojí náhradní duší. Kvůli zpoždění jsme po vyměně další duše jeli svižným tempem dál.

Po dalším úseku ale přišel při najíždění na chodník další pád. Opět nedošlo k žádným vážným zraněním a my pokračovali dál. Když jsme zastavili na hranicích, zjistili jsme, že paní profesorka taky píchl. Počkali jsme tedy, než se to opět opraví. Do Liberce jsme pak už naštěstí dojeli bez pádů a bez poškozených kol (tedy kromě čtyř spadlých řetězů). V Bílém Kostele jsme zastavili na rychlý oběd, a pak už jsme jen dojeli do Liberce.

Na kraji Liberce na nás v Machníně čekali kopce, ale byli jsme natrénovaní, takže je většina z nás zvládla vyjet. V Pavlovicích jsme už pouze vyjeli jeden náročnější kopec, a potom už jenom klesali ke škole, kde už na většinu z nás čekali rodiče. U školy jsme se rozloučili, oficiálně vyhlásili rekord a jeli spokojeně domů. Na závěr bych chtěla poděkovat všem spolužákům a hlavně profesorům za skvělý kurz.

Myslím si, že celý kurz třídu sblížil a že si ho všichni užili. Jako třída jsme dokázali překonat rekord v počtu najetých kilometrů (konkrétně 220 km), taky jsme nejspíše viděli nejvíc traktorů, profesoři během pěti dní nejspíše nejvícekrát slyšeli slovo milk a taky si troufám říct, že jsme vyměnili nejvíce duší v jednom dni. Já osobně na cyklisták budu ještě dlouho v dobrém vzpomínat.

Anna Táborská

Studentka v Tatrách: Bolí mě močál.

Studentka v Tatrách: „Já jsem to sviště neviděla.“

Vodák 2016

Jako vždy se ode mě očekává článek o kurzu, který naše třída absolvovala. Ovšem už je všem jedno, že v každém článku (snad i v nesportovním) píšu, že nejsem zrovna sportovní typ. Když se ale teď zpětně podívám na ten týden na vodě, asi začnu provozovat alespoň tu kanoistiku. Vezměme to ale hezky popořadě.

Pondělí

4:30 - Zvoní mi budík. A když říkám budík, myslím tím svoji mamku klepající na dveře, jestli jsem už jako vstala. Co si budeme povídat, hřejivá měkká postel zněla mnohem líp než tři hodiny v autobuse. Jediná věc, co mě nakonec dostala z postele, byla informace, že v podstatě jen nasednu do auta, vystoupím u školy, nasednu do autobusu a zase půjdu spát.

Vím, zní to docela hezky a lákavě na pondělní ráno - škoda, že realita byla úplně jiná. Opravdu jsem

nakonec tedy vstala, rannímu chaosu jsem se nevyhnula, dokonce i moje skleróza nezklamala a nechala jsem něco doma, ale i přes svoji nedochvilnost jsem dorazila v 5:45 ke škole tak, jak mi bylo řečeno. Poté co rodiče marně zakrývali radost z našeho odjezdu slzami, jsme konečně vyrazili.

Tříhodinová cesta mi nebyla moc sympatická, stejně jakopadající spacáky mých spolužáků na moji hlavu při každé zatáčce či zastavení. A jedinou zábavou pro nás nakonec byl jen slabý močový měchýř naší spolužačky. Tedy, ehm, vlastně nevím, jestli za to mohl slabý močový měchýř nebo nepřírodně velká žízeň, ale tak jako tak, o zábavu bylo postaráno. Po zábavě přišlo čiré zoufalství.

Asi půl hodinu jsme stáli v zácpě a spolužačka s daným problémem vyhlížela jakýkoli možný únik. V tu chvíli jsme se všichni začali bát a místo sázení o to, jestli vůbec nějaká pohroma přijde, jsme tipovali minuty, za jak dlouho to přijde. Jediné, co nakonec přišlo, byla ale benzínka.

Když jsme dorazili do Chrástu u Plzně, převlékli jsme se, rozdali pádla, vesty a lodě a vyrazilina Berounku. Obecně musím říct, že to bylo jednodušší, než jsem si myslela. A taky zábavnější. Řeka sice netekla, ale to mě neodradilo od dobré nálady a od otravování mého háčka, ať pádluje (promiň, Vany). Po prvním jezu mi přišlo navíc všechno ještě zábavnější a ve chvílích, kdy si ostatní stěžovali, jsem pořád otravovala s pádlováním. Možná mě to chytlo víc, než se očekávalo.

Po 21,5 km jsme dojeli do Liblína, kde bylo naše první tábořiště. Stanjeme postavili - žádný neuletěl, i když podle mého názoru od toho některé neměly daleko. Ze sprch na žetony jsme s kamarádkou byly skoro unešené. A vaření na vařiči nám první den taky přišlo jako nejlepší možná volba, jak se najíst v kempu. Dokonce bych řekla, že to některé bavilo až moc. Můj spolužák s sebou měl totiž i dva druhy oleje, různá koření, smetanu na vaření, ale co bylo nejdůležitější - kakao.

Úterý

První noc ve stanech se nám všem zdála skvělá - asi hlavně kvůli adrenalinu, který z nás ještě neopadl. Okolo desáté jsme měli sbaleno a vyrazili jsme na

nejdelší, dvaadvacetikilometrový úsek naší vodácké výpravy. Během dne mě párkrát fascinovala příroda, párkrát to, že jsme se ještě necvakli, a občas jsem se vlastně divila, že se mi něco daří. Otravování mého háčka mi šlo prostě skvěle.

Naše úterní cesta po vodě končila ve Zvíkovci, kde se k nám připojili i Ostraváci z Plzně. Tedy církevní gymnázium z prvního kempu, lidé stejně staří jako my, o kterých jsme teoreticky věděli všechno, ale prakticky vůbec nic.

Středa

Další den následovalo něco kolem 18 km, což mi po pondělku a úterku připadalo jako naprostá hračka. Můj respekt k vodě byl sice pořád stejný, ale k mým svalům už nulový. Ramena, záda a krk si říkala o protažení. Až když už jsme vypluli ze Zvíkovce, bohužel. Celou cestu do první přestávky jsem si tedy stěžovala, jak jsem namožená. Ale asi jsem se zbytečně litovala, nebo jsem si na tu nepříjemnou bolest svalů zvykla a pádlovala automaticky, protože si ze středěcké cesty pamatuji už akorát zastávku u převozníkova domečku, kde vyrůstal Ota Pavel. Trocha jeho literatury nechyběla.

Ve středu jsme kempovali ve Višňové 2 (pro stejně zvědavé jako já: ta dvojka v názvu není tak podstatná, jak jsem si zprvu myslela). Sprchy tam byly zadarmo (usoudila jsem, že je to hlavně proto, že cestu k nim lemovaly prázdné karavany a opuštěné maringotky). Po večeři jsem si se svým spolužákem udělala výše zmiňované kakao a vychutnávala jsem si krásy přírody. Den jsme zakončili táborákem s typickými odrhovačkami jako je třeba Bedna od whiskey.

Čtvrtek

Ve čtvrtek ráno jsem ještě pořád měla v očích jiskry nadšení. A stejně tak jako jiné dny jsem ostatním zpříjemnila ráno svým už typickým Tak jak se máte, děvčátka?. Což bylo příjemné jen do doby, než mi pod ruku přišel nějaký spolužák. Ve čtvrtek jsme ujeli okolo 12 ze 14 km. Ty dva mezi jsem asi nějak zaspala. Hned ze začátku jsme se zastavili na kratší vycházku na rozhlednu u Křivoklátu, což zní docela hezky, ve výsledku jsme se ale ocitli v neznámé vesničce u kapličky. Pro fotku, kde by rodiče viděli naše šťastné (ne)vyčerpané výrazy, to ale stačilo.

Ve čtvrtek jsme končili v posledním kempu U Jezu v Račicích. Ráda bych vám řekla, co dobrého jsme měli k večeři, avšak všechna jídla mi tak splynula dohromady, že mám pocit, že jsem nonstop jedla jen instantní prášek zalitý ohřátou vodou. Ale neberte to jako stěžování.

Pátek

V pátek ráno jsme vyrazili o něco dříve než obvykle. Před námi bylo sice jen 8 km do cílové stanice v Nižboru, za to nás ale pak ještě čekala dlouhá cesta do Liberce. Po odevzdání lodí jsem spolu se svým háčkem trochu oplakala naši loď číslo 618 s tím, že už ji nikdy neuvidíme. Na smutek jsme ale zapomněli hned, jak jsme měli možnost suchého oblečení a spánku v autobuse.

Po příjezdu domů jsem mamku přemlouvala, ať taky někdy vyrazíme na vodu. Ale vyrazil jsem akorát tak do sprchy, protože jsem měla boty do vody pořád ještě od bláta. A taky si nakonec neodpustím to, že jsme si vodácký kurz opravdu užili a určitě na něj všichni budeme ještě dlouho vzpomínat.

(Závěrečná poznámka: Ten týden v přírodě ve mně probudil lásku k čínským polévkám a instantní ovesné kaši. Kromě toho se mi v neděli po vodáku natolik zastesklo, že jsem si sedla na zahradě na spacák a ohřívala si vodu na čaj na hořáku.)

Ama Péčová

UŽIJTE SI PRÁZDINY

Přeje: Redakce Luštěnin

STO PA

PODJEŠTĚDSKÉ GYMNAZIUM

LIBEREC